

A Fővárosi Ítéltábla a 198. számú Ügyvédi Iroda (felperesi jogi képviselő címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Vargha Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Vargha Balázs ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében, a Balassagyarmati Törvényszék 2014. október 22-én meghozott 22.G.20.365/2013/33. számú ítélete ellen a felperes 34. és 36. sorszám alatt benyújtott fellebbezése, és az alperes 3. sorszám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezése folytán a 2015. február 25. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint másodfokú eljárási illetéket.

Kötelezi felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg alperesnek 381.000 (Háromszáznyolcvanegyezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a 2004. július 15-i kezdő időponttól felszámolás alatt álló felperes ügyvezetője 2002. május 15-től az alperes volt. A felperes által a tárgyi eszközéről 2004. július 16-án felvett, és a felszámolónak átadott leltár és tevékenységzáró mérleg szerint a felperes tulajdonát egy árokásó gép, egy Volvo 846 munkagép, egy MBV Gréder, egy BOMAG munkagép, egy DINGO munkagép és egy dózer tolólappal képezte, melyek beszerzési értéke összesen 34.989.938 forint, a leltár készítésének időpontjakori értéke pedig 27.536.452 forint volt. Továbbá a felperes tulajdonát képezte egy, a leltárban frsz-ú Jeep Grand Cherokee terepjáró (továbbiakban: gépjármű) megjelöléssel szereplő terepjáró, 20.000.000 forint beszerzési és 12.694.064 forint leltárkészítéskori értéken, egy a leltárban ... megjelöléssel szereplő gépjármű, 8.000.000 forint beszerzési és 5.795.395 forint leltárkészítéskori értéken, valamint egy televízió és egy video, összesen 395.280 forint beszerzési és 136.286 forint leltárkészítéskori értéken. A leltárban megjelölésre került az összes vagyontárgy beszerzésének időpontja is. A felszámoló által elkészített felszámolási nyitómérleg a felperes tárgyi eszközeit a tevékenység záró mérlegben foglaltakkal egyezően jelölte meg. A felszámoló a munkagépeket és a gépkocsikat szakértővel felértékelte. A szakértő a munkagépek, pontos megjelölés szerint MTZ árokásógép, egy darab Volvo 846 típusú markológép, egy darab MBV Gréder Bamaco földmunkagép, egy darab motoros önjáró kiskép, és egy darab lánc talpas dózer tolólappal forgalmi értékét a 2008. október 6-án kelt szakvéleményében

1.490.000 forint összegben határozta meg. A gépjárművek vonatkozásában 2008. augusztus 6-án kelt szakvélemény a frsz-ú, Mitsubishi típusú, az átlagosnál elhanyagoltabb állapotú személygépkocsi forgalmi értékét 350.000 forintban, míg az akkori állapotában közúti forgalomban való részvételre alkalmatlan gépjármű (..... frsz-ú Jeep Grand Cherokee terepjáró) forgalmi értékét 300.000 forint összegben határozta meg. A felszámoló megbízásából eljáró A S Kft. képviselője O M, a GEZ 600 Mitsubishi típusú személygépkocsit nyilvános árverésen 300.000 forintért értékesítette az A A Bt. részére. Értékesítette továbbá az egy darab MTZ típusú árokásógépet, egy darab Volvo 846 típusú markológépet, egy darab MBV Gréder Bamaco földmunkagépet, egy darab motoros önjáró kisgépet, és egy darab dózert tolólappal, nyilvános árverésen, 400.000 forintért az A M Bt. részére.

A közjegyzői okirat szerint a gépjárműre az árverésen nem volt érdeklődő.

A felszámolónak a 2009. augusztus 10-én megküldött gépjármű törzskönyv fénymásolata szerint a gépjármű tulajdonosa az A L P Rt. A felszámoló megkeresésére az A L P Zrt. azt a tájékoztatást adta, hogy a gépjárműre 2001. szeptember 21-én kötött lízingszerződést alperes nevével, amely szerződés 2003. december 5-i dátummal lezárásra került, az ügyfél fizetési kötelezettségének eleget tett, ezzel tulajdonjogot szerzett a gépjárművön. A gépjármű tulajdonjogának az alperesre történő átírására nem került sor. A felszámoló részére megküldésre került a (település neve), 2003. december 6-án kelt adásvételi szerződés is, mely szerint a gépjárművel alperes neve a K Kft. vevőnek adta el. A szerződést a vevő részéről is alperes neve alperes írta alá, mint a K Kft. törvényes képviselőjére jogosult ügyvezető. Az alperes a gépjármű tulajdonjogának az átíratása iránt ekkor sem intézkedett. Figyelemmel arra, hogy a nyilvántartás szerint a gépjármű nem képezte a felperes tulajdonát, annak értékesítését a felszámoló a továbbiakban nem kísérelte meg.

A V G Bt. mint a felperes felszámolási eljárásban nyilvántartásba vett egyik hitelezője, keresetet terjesztett elő a Pest Megyei Bíróságon a fenti közjegyzői okiratokba foglalt adásvételi szerződések érvénytelenségének a megállapítása iránt a K Kft. „f.a.”, az A A Bt., és az A M Bt. alperesek ellen azzal az indokkal, hogy az értékesítés a Cstv. 49. és 49/B. §-aiban írt eljárási szabályoknak nem felelt meg. A Pest Megyei Bíróság 2009. szeptember 23-án kelt 10.G.40.004/2009/13. számon meghozott ítéletét a Fővárosi Ítéltábla 2010. június 23-án meghozott 11.Gf.40.646/2009/9. számú ítéletével hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az eljárás jelenleg a Budapest Környéki Törvényszék előtt 6.G.40.005/2011. ügyszámon van folyamatban.

A felperes keresetében az alperest 47.536.452 forint, és ezen összeg 2004. július 22-től a kifizetés napjáig számított törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint ügyvédi munkadíj megfizetésére kérte kötelezni, mely tökekövetelés egyrészt a frsz-ú Jeep Grand Cherokee terepjáró (továbbiakban: gépjármű) 20.000.000 forint összegű könyvszerinti értékéből, másrészt a munkagépek 27.536.452 forint összegű könyvszerinti értékéből áll. Kereseti kérelme jogalapjaként a Gt. 30. § (2) bekezdését, a Ptk. 339. § (1) bekezdését, valamint a gépjármű vonatkozásában a Ptk. 200. § (2) bekezdését jelölte meg. Előadta, hogy a peres felek között a gépjármű vonatkozásában 2003. december 6-án létrejött adásvételi szerződés semmis, mert jogszabályba, a Ptk. 221. § (3) bekezdésébe ütközik, mivel eladóként is és a felperes mint vevő képviselőjeként is az alperes járt el a szerződéskötésnél. Ezen túlmenően a szerződés jóerkölsbe ütközés miatt is semmis, mert a felperes könyveiből megállapítható, hogy azt a felperes 20.000.000 forint beszerzési értéken nyilvántartásba vette, és amortizációt számolt el utána, ami - annak ellenére, hogy az adásvételi szerződésben a vételár nem került megjelölésre, és az alperes nem adott át a felszámolónak olyan iratanyagot, amelyből a vételár kifizetése kitűnne - azt támasztja alá, hogy az alperesnek - aki a gépjárművet nem íratta a felperesre, hanem továbbra is maga használta, jelenleg is a tulajdonában és birtokában van - a gépjármű vételáraként 20.000.000 forint kifizetésre került a felperes vagyonából. A munkagépek ellenértéke iránti igényének indokaként arra hivatkozott, hogy a Budapest Környéki

Törvényszék előtt folyamatban lévő perben valószínűsödik, hogy az alperes a korábbi felszámolónak a R Zrt.-nek nem azokat a gépeket adta át, és nem azok kerültek árverésre, amelyek a felperesi tevékenység zárómérlegben és leltárban feltüntetésre kerültek. A törvényszék felhívására úgy nyilatkozott, hogy erről a Budapest Környéki Törvényszéken folyó eljárásból szerzett tudomást, amikor első alkalommal részt vett a tárgyaláson.

Alperes a kereset elutasítását kérte.

Ellenkérelmének indokaként a felperes követelésének elévülésére hivatkozott, mivel az volt az álláspontja, hogy a felperesi igény kötelmi, emellett pedig érdemben vitatta a felperesnek mind a munkagépek értékével, mind a gépjármű értékével kapcsolatos követelését. Vitatta azt a felperesi előadást is, hogy nem a tevékenység záróleltárban és mérlegben feltüntetett munkagépeket adta át a korábban eljáró felszámolószervezet képviselőjének eljáró felszámolóbiztosnak, és úgy nyilatkozott, hogy nem ő, hanem a felszámoló terhére értékelendő, hogy azok értéke az átadás és értékebecslés időpontja között lényegesen csökkent. A gépjármű vonatkozásában előadta, hogy az nem a 2003. december 6-án kötött adásvételi szerződéssel került a felperes tulajdonába, hanem már korábban, 2001-től a felperes tulajdonát képezte. Mivel a felperesnek hitelre volt szüksége, ezért olyan konstrukciót alkalmaztak, hogy a gépkocsi eladásra került az A L Rt.-nek, mely cég ennek fejében kölcsönt folyósított a felperesnek, a gépkocsira pedig lízingszerződést kötött a felperessel, majd a kölcsön visszafizetését követően az A L Rt. adásvételi szerződéssel az alperesre ruházta a gépkocsi tulajdonát, és a 2003. december 6-án kelt adásvételi szerződéssel került vissza az a felperes tulajdonába. E szerződés megkötésére azonban csak a tulajdonátruházás érdekében volt szükség, de a cégből ezért sem 20.000.000 forintot, sem semmilyen más összeget nem vett ki, vételárat nem kapott annak ellenére, hogy az a szerződésben feltüntetésre került.

Az első fokon eljáró törvényszék kötelezte alperest a felperes javára 300.000 forint és ezen összeg 2009. augusztus 11-től 2013. június 30-ig számított, félévente a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat, és 2013. július 1-től a kifizetés napjáig számított, félévente a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte alperest az alperes javára továbbá 2.000.000 forint ügyvédi munkadíj megfizetésére, az államnak pedig külön felhívásra 1.490.500 forint eljárási illeték megfizetésére. Kötelezte az alperest továbbá az állam javára 9500 forint eljárási illeték megfizetésére.

Határozata jogi indoklásában idézte a felek jogviszonyára még alkalmazandó régi Ptk. 115. § (1) bekezdését, mely szerint a tulajdonjogi igények nem évülnek el, és az alperes elévülési kifogására figyelemmel elsődlegesen abban foglalt állást, hogy a felperesi követelés tulajdonjogi, vagy kötelmi jogi jellegű igénynek minősül-e. Kifejtette, tulajdonjogi igényen a törvény 115. §-ának (2) és (3) bekezdésében meghatározott igényeket kell érteni, a törvény a tulajdonjogi igény elévülését kizárja. Megállapította, egyrészt a felperes igénye nem a Ptk. 115. § (2) és (3) bekezdése szerinti igény, másrészt a munkagépek a Budapest Környéki Törvényszék előtt folyó per adataiból megállapíthatóan az A M Bt. által ócskavasként tovább értékesítésre kerültek, azok már nincsenek meg, a gépjármű vonatkozásában pedig a felperes állította és bizonyította, hogy azt alperesnek visszaadta, alperes pedig tagadta, hogy a gépjárművet visszakapta volna, annak megléte, holléte a perben nem volt tisztázható. Mindezekre figyelemmel úgy foglalt állást, hogy a felperesi követelés kötelmi igény, melyre az elévülés szabályai alkalmazandók. Idézte továbbá a felperes által a munkagépek vonatkozásában követelése jogalapjaként hivatkozott, a felek jogviszonyára még alkalmazandó régi Gt. 30. § (1) bekezdését, a Ptk. 339. § (1), 324. § (1), 326. § (1) és (2) bekezdését is. Megállapította, hogy felperes 2004. július 15-i kezdő időponttól áll felszámolás alatt, az alperes pedig mint a felszámolás alá került felperes volt vezető tisztségviselője a Cstv. 31. § (1)

bekezdésének b) pontja alapján volt köteles átadni a felszámolónak a záróleltár szerinti vagyonát. A felszámolás kezdő időpontjában hatályban volt ezen jogszabályi rendelkezés határidőt nem tartalmazott, ezért ezen kötelezettség az alperest a felszámolás kezdő időpontja után haladéktalanul terhelte. E jogszabályi rendelkezés 2012. március 1-től akként egészült ki, hogy a kötelezettség teljesítésére a felszámolás kezdő időpontjától számított 30 napos határidőt állapított meg a jogszabály. Ez utóbbit is figyelembe véve jelen esetben a vagyonátadási kötelezettség teljesítésének határideje 2004. augusztus 14. napja volt, így az ingók ellenértékével kapcsolatos követelés elévülése a Ptk. 324. § (1) bekezdése és 326. § (1) bekezdése alapján 2004. augusztus 15-én kezdődött, és az 5 éves elévülési határidő 2009. augusztus 15-én lejárt. Utalt a Ptk. 326. § (2) bekezdésében írtakra, mely szerint az elévülés nyugvását jelentő igény érvényesítési akadálnak tekintendő, hogy a jogosult a követelésről csak később szerzett tudomást. A Budapest Környéki Törvényszék 6.G.40.005/2011. ügyszámon folyamatban lévő perben beszerzett irataiból megállapította, hogy azon per felperese, a V Bt. a 2011. március 16-án megtartott tárgyaláson fejtette ki a 4. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített álláspontját, mely szerint az árverésen nem a tevékenységet záró leltár szerinti munkagépek kerültek értékesítésre, amely álláspontját írásban is csatolta a jegyzőkönyvhöz. E beadvány a jegyzőkönyvben rögzítettek szerint a felperes (a Budapest Környéki Törvényszéken folyó per I. r. alperese) képviselőjében jelen volt jogi képviselőnek is átadásra került. A felperes számára tehát legkésőbb ekkor, 2011. március 16-án nyílt meg a Ptk. 226. § (2) bekezdése szerinti igény érvényesítési határidő a munkagépek ellenértéke vonatkozásában a Gt. 30. § (2) és a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján. Ettől az időponttól számítva az egy éves igényérvényesítési határidő 2012. március 16-án lejárt, ehhez képest a felperes keresete 2013. május 30-án érkezett, így a munkagépek ellenértékével kapcsolatos igénye elévült.

A felperes gépjármű tekintetében támasztott semmisségre alapított keresetével összefüggésben idézte a Ptk. 200. § (2), 221. § (3), 234. § (1), valamint 237. § (1) bekezdését. Megállapította, hogy a gépjármű vonatkozásában 2003. december 6-án megkötött adásvételi szerződésben eladóként is és a vevő képviselőjében is az alperes járt el, a szerződés ezért a Ptk. 221. § (3) bekezdésébe ütközik, és a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis. Erre figyelemmel a Ptk. 237. § (1) bekezdése alapján az eredeti állapot helyreállításának van helye. A szerződés semmisség miatti érvénytelenségére figyelemmel az eredeti állapot helyreállítása keretében alperesnek a felperestől a gépjármű, a felperesnek az alperestől pedig a vételár járna vissza, a felperesnek a vételár a gépkocsi kiadásának felajánlásával; azaz a vételár visszakövetelése vonatkozásában az elévülési időt attól az időponttól kell számítani, amikor a felperes a gépkocsi visszaadását az alperesnek felajánlotta.

Az első fokon eljáró törvényszék a peres felek előadása, valamint a Budapest Környéki Törvényszék előtt 6.G.40.005/2011. számon folyó perben tett tanúvallomások és okirati bizonyítékok alapján megállapította, hogy a gépkocsit a felperes az alperesnek kiadta, az alperes pedig az adásvételi szerződés alapján vételárat nem kapott, az eredeti állapot helyreállításáról ezért az adásvételi szerződés jogszabályba ütközés miatti semmissége ellenére nem rendelkezett.

A Pp. 3. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel, valamint arra is, hogy felperes a kereseti követelése jogalapjaként a Gt. 30. § (2) bekezdésére, és a Ptk. 339. § (1) bekezdésére hivatkozott, ezért a gépkocsi vonatkozásában vizsgálta, hogy a gépkocsi ellenértékével kapcsolatos felperesi követelés jogalapja a Gt. 30. § (2) bekezdése és a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján fennáll-e. E körben rögzítette, hogy a gépjárművet mint a felperes tulajdonát az alperes a felszámolónak átadta, majd a felszámoló, miután számára nyilvánvaló vált, hogy az nem felperes tulajdonaként szerepel a gépjármű-nyilvántartásban, ezért azt értékesíteni nem tudja, azt visszaszolgáltatta az alperesnek. A Budapest Környéki Törvényszék ügyirataiból azt is megállapította, hogy a felszámoló által szakértővel készített értékbecslés időpontjában 2008. augusztus 6-án a gépjármű még a felszámoló birtokában volt, azt a szakértő megtekintette, és a 2008. november 30-i fordulónappal készült II. számú közbenső mérleg fordulónapján is a felszámoló birtokában volt, hiszen a közbenső mérleg azt az adós tárgyi eszközeinek egyikeként tünteti fel. A felszámoló 2008. november 30-án is

úgy tudta tehát, hogy a gépjármű a felperes tulajdonát képezi, és 2009. augusztus 10-én a részére telefaxon megküldött törzskönyvből bizonyosodott meg arról, hogy a gépjárműnek nem a felperes a tulajdonosa. Ezt követően adta ki a gépjárművet az alperes megbízottjának, aki azt elszállította. E gépjármű vonatkozásában tehát a Gt. 30. § (2) bekezdése, és a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti kártérítési követelés elévülése ekkor, 2009. augusztus 10-én kezdődött, és a keresetlevél 2013. május 30-án történt benyújtásáig még nem telt el az 5 éves elévülési idő. Rögzítette, hogy alperes, mint a felperes vezető tisztségviselője a gépjármű felperesre történő átíratására irányuló törvényi kötelezettségét megszegve a gépjármű átíratását elmulasztotta, mely mulasztása folytán a gépjármű a felperes vagyonából kikerült, és emiatt azt a felperes felszámolása során nem lehetett értékesíteni, így a felperes a felszámolás során annak értékétől elesett. Ezért a törvényszék az alperest a felperes részére a gépjármű értékének megfelelő összegű kártérítés megfizetésére kötelezte, melyet a felszámolás során készült értébecslés alapján 300.000 forint összegben határozott meg. A késedelmi kamat fizetési kötelezettség kezdő időpontját 2009. augusztus 11. napjától, abban az időpontban határozta meg, amikor a felszámoló a törzskönyv alapján hitelt érdemlően értesült arról, hogy a gépjármű nyilvántartás szerinti tulajdonosa nem a felperes, ezért azt nem tudja értékesíteni. Erre figyelemmel számára az alperessel szemben a kártérítési követelés érvényesítésének a lehetősége megnyílt. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az ítélet ellen elsődlegesen annak megváltoztatása, és az alperes kereset szerinti marasztalása, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése, és az elsőfokú törvényszék új eljárás lefolytatására, és új határozat hozatalára utasítása iránt a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében - az elsőfokú eljárásban tett előadását megismételve - azt hangsúlyozta, hogy az igénye nem kötelmi, hanem tulajdonjogi igény, amely nem évül el. A perben érvényesített tárgyi eszközök a felperes tulajdonát képezik, az ezzel összefüggő igény tulajdonjogi igény mindaddig amíg a dolog természetben kiadható, ha ez lehetetlen, akkor alakul át az igény pénzköveteléssé. Utalt rá, hogy mindvégig hivatkozott a Budapest Környéki Törvényszéken folyó perre, melyben a törvényszék megállapította, hogy nem a jelen per felperesének a tulajdonában álló munkagépek kerültek átadásra a volt képviselő által.

Felhívta a figyelmet arra is, hogy amennyiben egyet is értene az elsőfokú bíróság álláspontjával, akkor sem lehet szó elévülésről, mert a Budapest Környéki Törvényszék 6.G.40.005/2011/109. számú ítéletét 2014. november 4-én vette kézhez. Ebben a törvényszék megállapította, hogy az adásvételi szerződés nem jött létre. A tárgyaláson a felperes előadása nem minősülhetett az elévülés kezdő időpontjának, mivel a törvényszék az ezzel kapcsolatos bizonyítási eljárást még nem folytatta le. Minden kétséget kizáróan tehát 2014. november 4-én értesült arról, hogy a volt képviselő nem a jelen per felperesének a tulajdonát képező vagyontárgyakat adta át a felszámolónak értékesítésre. A felperes előadása - úgy vélte - nem nyithatta meg az elévülés igényérvényesítés idejét, hiszen akkor az a felperes álláspontját tükrözte, de a bizonyítási eljárás nem volt még lefolytatva. E tény a Budapest Környéki Törvényszék által lefolytatott bizonyítási eljárás tette kétséget kizáróvá. A munkagépek ellenértékével kapcsolatos igény tehát nem évülhetett el, az első fokon eljáró törvényszéknek az ítélet meghozatalakor erre figyelemmel kellett volna lennie.

A felperes fellebbezését a 2015. február 12-i keltű beadványában kiegészítette.

Ebben új tényként a Budapest Környéki Törvényszék 6.G.40.005/2011/109. számú ítéletében foglaltakra hivatkozott, mely ítéletében a törvényszék megállapította, hogy a 2008. november 7-i árverésen nem jött létre adásvételi szerződés a felperes tulajdonát képező munkagépekre. Álláspontja szerint az elévülési idő a munkagépek értékével kapcsolatos igénye tekintetében legkorábban 2008. június 27. napját követően kezdődött, amikor a felszámoló bíróság a vagyon értékesítésére szólította fel a felszámolót.

A gépjármű 20.000.000 forint összegű követelését érintően az elsőfokú bíróság általa ellentmondásosnak vélt ténymegállapításait idézve azt hangsúlyozta, hogy az iratok közt fellelhető

tárgyi eszköz karton összesítő szerint a gépjárművet a felperes 2003 augusztusában vette nyilvántartásba, aktiválta, ezzel szemben áll az adásvételi szerződés, amely szerint alperes értékesítette a gépjárművet felperesnek, mely vételár a szerződés szerint az alperesnek kifizetésre került, ezért azt az alperesnek vissza kellett volna fizetnie, az eredeti állapot helyreállításáról kellett volna gondoskodnia.

Az alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének teljes egészében történő elutasítását kérte. Rögzítette, hogy az elsőfokú ítélet szerint az alperes, mint a felperes ügyvezetője kárt okozott a felperesnek azzal, hogy nem íratta a felperes nevére a 2003. december 6. napján kelt szerződés alapján frsz-ú gépjárművet. A kártérítés jogalapjaként az elsőfokú ítélet a Gt. 30. § (2) bekezdését jelölte meg, és idézte a Gt. 141. § (2) bekezdésének m) pontját, melynek értelmében a kft. taggyűlésének kizárólagos hatáskörébe tartozik az ügyvezető elleni követelés érvényesítéséről szóló döntés meghozatala. Hangoztatta, hogy ilyen döntés nem született, így a Gt. 30. § (2) bekezdésére hivatkozva az ügyvezető kártérítésre kötelezése iránt a felszámoló nem jogosult a felperes képviselőjében pert indítani.

Tévesnek találta az elsőfokú ítélet okfejtését azzal kapcsolatban is, hogy az alperessel, mint ügyvezetővel szembeni kártérítési igény elévülése 2009. augusztus 10. napjával kezdődött volna. Az volt az álláspontja, hogy mivel az ügyvezető képviselői joga a felszámolás kezdő időpontjában megszűnik, így az alperes legfeljebb 2004. július 14. napjáig intézkedhetett volna a frsz-ú gépjármű átíratása iránt, ezt követően erre már jogosultsága, lehetősége nem volt. 2004. július 15. napjától a felperes felszámolója lett volna jogosult intézkedni a gépkocsi átíratása iránt, a mulasztással okozott esetleges kárért a felelősség ettől az időponttól a felszámolót terhelhetné. A kártérítési igény az alperessel, mint ügyvezetővel szemben tehát 2009. július 15. napján elévült.

Azzal is érvelt - a fent írtaktól függetlenül -, hogy ha a 2003. december 6. napján kelt adásvételi szerződés, mellyel alperes a felperes javára a gépkocsi tulajdonjogát átruházta, érvénytelen, akkor nem értékelhető jogellenes felróható magatartásként, hogy a joghatások kiváltására alkalmatlan szerződés alapján a vevő ügyvezetője nem intézkedett a tulajdonjog átvezetése iránt, hiszen a semmis szerződés tulajdonjog átszállását egyébként sem eredményezhette. Mivel az elsőfokú ítélet szerint az adásvételi szerződés a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint tilos szerződés, ezért semmis, így az átíratás elmulasztása kárt nem okozhatott, kártérítési felelősség megállapítása ezen az alapon fogalmilag kizárt.

A fellebbezésre tett ellenkérelmében - arra az esetre, ha a csatlakozó fellebbezésében foglaltakat a másodfokú bíróság nem osztaná - az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése nem alapos, az abban foglaltak nem szolgálnak alapul az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, de annak hatályon kívül helyezésére, újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára történő utasítására sem.

Az elsőfokú bíróság a kellő részletességgel feltárt tényállásból helytálló jogkövetkeztetést levonva utasította el túlnyomórészt a felperes keresetét, és kötelezte alperest a szakértői véleményben meghatározottak szerinti, a gépjármű értékével megegyező összegű kártérítés megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - a csatlakozó fellebbezésben foglaltakra figyelemmel tett, részben eltérő indokolással - helybenhagyta.

Alap nélkül érvel felperes fellebbezésében azzal, hogy a kereseti igénye tulajdonjogi, nem pedig kötelmi jellegű, figyelemmel arra, hogy a perben érvényesített tárgyi eszközök a felperes tulajdonát képezik, az ezzel összefüggő igény pedig tulajdonjogi igény mindaddig amíg a dolog természetben

kiadható. Keresetében ugyanis az alperest 47.536.452 forint és ezen összeg törvényes mértékű késedelmi kamatainak a megfizetésére kérte kötelezni, mely tőkekövetelést egyrészt a terepjáró gépjármű 20.000.000 forint összegű könyvszerinti értékéből, másrészt a munkagépek könyvszerinti értékéből állóként nevezte meg. Kereseti kérelme jogalapjaként a Gt. 30. § (2) és a Ptk. 339. § (1), a gépjármű tekintetében pedig a Ptk. 200. § (2) és a Ptk. 221. § (3) bekezdésében foglaltakra utalt. Ebből következően az igénye - ahogy erre az elsőfokú bíróság is helyesen utalt az ítélete indokolásában - nem tulajdonjogi, hanem kötelmi jellegű igény, mivel tulajdonjogi igényen a törvény 115. § (2) és (3) bekezdésében meghatározott igények értendők. Továbbá, ha a tulajdoni igény természetben azért nem elégíthető ki, mert a dolog nem lelhető fel, úgy helyébe kötelmi jellegű igény lép. Keresetének alapját azt követően sem változtatta meg felperes, miután a Budapest Környéki Törvényszéken folyó perben tudomására jutott, hogy nem a jelen per felperesének a tulajdonában álló munkagépek kerültek átadásra a volt képviselő által. Ezt követően sem állította, hogy a munkagépek fellelhetők, erre vonatkozó bizonyítást sem ajánlott fel, és annak kiadása iránt sem támasztott igényt.

Tévesen érvel felperes fellebbezésében azzal is, hogy számára a munkagépek ellenértékével összefüggő igénye érvényesítésének határideje nem az elsőfokú bíróság által megállapított 2011. március 16-i időponttal nyílt meg, hanem 2014. november 4-én, mivel a Budapest Környéki Törvényszék 6.G.40.005/2011/109. számú ítéletéből ekkor értesült minden kétséget kizáróan arról, hogy a volt képviselő nem a jelen per felperesének a tulajdonát képező vagyontárgyakat adta át a felszámolónak értékesítésre. Az első fokon eljáró törvényszék ítéletében rögzítetteknek megfelelően ugyanis a 6.G.40.005/2011/4. számú tárgyalási jegyzőkönyvben foglaltak szerint a V Bt. a 2011. március 16-án megtartott tárgyaláson fejtette ki először azt a 4/F/1. sorszám alatti jegyzőkönyvhöz csatolt írásbeli beadványában is megerősített álláspontját, miszerint az árverésen nem a tevékenységet záró leltár szerinti munkagépek kerültek értékesítésre, mely tárgyaláson a felperes - aki a Budapest Környéki Törvényszéken folyó per I. r. alperese volt - képviseletében eljáró jogi képviselő is tudomást szerzett erről. Kétségtelen, hogy a törvény nem sorolja fel a jogérvényesítés elévülés nyugvására vezető akadályait, csupán azt mondja ki, hogy az elévülés nyugvását idézi elő minden olyan esemény, amely miatt a jogosult a követelését menthető okból nem tudja érvényesíteni. Tény az is, hogy a rövid elévülési határidőkre figyelemmel a bírósági gyakorlat az elévülés nyugvásának feltételeit méltányosan állapítja meg. Az elévülés nyugvására vezető igényérvényesítési akadálnak tekinti azt, ha a jogosult a követelésről csak később szerez tudomást. Perbeli esetben a felperes az elsőfokú bíróság által is meghatározott időpontban szerzett tudomást először arról, hogy az árverésen nem a tevékenység záró leltár szerinti munkagépek értékesítése történt meg, így ezen időponttal vált nyilvánvalóvá számára az ezzel összefüggő igényérvényesítés lehetősége is.

A felperes fellebbezése kiegészítésében írtakra figyelemmel a másodfokú bíróság mindenképp arra mutat rá, hogy a Pp. 247. § (2) bekezdésében foglaltak értelmében a fellebbezést az ítélet fellebbezéssel nem érintett részére kiterjeszteni nem lehet, a felperes pedig a határidőben előterjesztett fellebbezésében az elsőfokú ítélet gépjárművel kapcsolatos kereseti kérelemmel összefüggő, az alperest 300.000 forint megfizetésére kötelező rendelkezését nem támadta, csupán a munkagépek könyv szerinti értékének megfizetésére irányuló, azt elévülés okán elutasító ítéleti rendelkezését sérelmezte, annak megváltoztatását kérte. A fellebbezés kiegészítésben e körben előadottak azonban továbbra sem alkalmasak az elsőfokú bíróság e tekintetben elfoglalt, a másodfokú bíróság által osztott álláspontjának és az ebből levont jogkövetkeztetésének a megváltoztatására. Az elévülési idő kezdő időpontjának meghatározásánál az egyezségi tárgyalások sikertelen lezárásának, illetve annak az időpontnak sincs jelentősége, amikor a felszámoló bíróság a vagyont értékesítésére felszólította a felszámolót. A munkagépek ellenértékének megfizetésére

irányuló, a Gt. 30. § (2) illetve a Ptk. 339. § (1) bekezdésén alapuló igényének elévülése azzal az időponttal kezdődött, mely időponttól számítottan az alperesnek a vagyoni átadási kötelezettségét teljesítenie kellett volna a felperes felé. A már fent kifejtettek szerint az elévülés mindaddig nyugodott, amíg a felperes tudomást nem szerzett arról, hogy nem a felperes tulajdonát képező vagyontárgyak kerültek részéről értékesítésre.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében foglaltak ugyancsak nem foghatnak helyt, a felszámolás kezdő időpontjában ugyanis megszűnnek az alapítói jogokat gyakorló szervnek a gazdálkodó szervezettel kapcsolatos külön jogszabályban meghatározott jogai. Ettől az időponttól kezdődően az adós képviselőjében a kijelölt felszámoló jár el, így az adós gazdálkodó szervezet képviselőjében és nevében eljárva jogszerűen érvényesít kártérítési igényt is a volt ügyvezetővel szemben, akár a keresetben megjelölt jogcímen is.

Egyetértett a másodfokú bíróság az alperes csatlakozó fellebbezésében foglaltakkal abban a tekintetben, hogy alperes, mint ügyvezető legfeljebb 2004. július 15. napjáig intézkedhetett volna a gépjármű átíratása iránt, e tény azonban nem alkalmas a gépjármű értékének megfelelő összegű kártérítési igény 2009. július 15. napján történő elévülésének a megállapítására, az alábbiakra figyelemmel.

A szerződésen kívüli kártérítési követelés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, az elévülés tehát ezzel az időponttal kezdődik. A felszámoló azonban a károkozásról, nevezetesen arról, hogy alperes a gépjármű átíratásáról nem gondoskodott, 2009. augusztus 10-én értesült, így módon a másodfokú bíróság indokoltnak látta az elévülés nyugvására vonatkozó szabályok alkalmazását.

Téved alperes abban is, hogy nem állapítható meg a kártérítő felelőssége a tulajdonjog átvezetése iránti intézkedés elmulasztása miatt, mivel a felperesi társaság és az alperes között létrejött gépjármű adásvételi szerződés az elsőfokú bíróság által is részletezett okból érvénytelen volt. A felperes által a tárgyi eszközöiről 2004. július 16-án készített, és a felszámolónak átadott leltár és tevékenységet záró mérleg szerint a felperes tulajdonát képezte a leltárban .. megjelöléssel szereplő terepjáró, 20.000.000 forint beszerzési és 12.694.064 forint leltárkészítéskori értéken. A Budapest Környéki Törvényszék 6.G.40.005/2011. számú ügy irataiból megállapítható volt az is, hogy a felszámoló által szakértővel készítettett értékbecslés időpontjában, 2008. augusztus 6-án a gépjármű a felszámoló birtokában volt, és a 2008. november 30-i fordulónappal készült II. számú közbenső mérleg fordulónapján is az adós tárgyi eszközét képezte, mivel a közbenső mérleg azt az adós tárgyi eszközeinek egyikeként tüntette fel, és arra nézve sem volt utalás, hogy a gépjármű tulajdonjoga ne a felperest illett. Nem kétséges, hogy a gazdasági társaság volt ügyvezetője köteles elszámolni a felszámolás alá került cég vagyonával, és a leltárral alátámasztott tevékenységet lezáró mérleg aláírásával annak tartalmáért felelősséget vállal, az abban foglaltak valóságát ismeri el. A kártérítési felelősségének kimentése körében ezért a saját számviteli szabályokat sértő eljárására sikerrel nem hivatkozhat, mint ahogy az érvénytelen adásvételi szerződés megkötését eredményező saját felróható magatartására sem.

A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése eredménytelen volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a Fővárosi Ítéltábla a feleket a többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) és (4) bekezdésében meghatározott mértékű eljárási illeték viselésére. Mivel felperes illetékfeljegyzési joga folytán illetéket nem rótt le, így a feljegyzett eljárás illeték állam javára történő megfizetésére köteles. A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, a túlnyomó részbeni eljárásbeli veszteségére figyelemmel köteles továbbá az alperes ügyvédi munkadíjának, mint másodfokú perköltségnek a megfizetésére is, melynek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) és 3. § (5) és (6) bekezdése alapján hivatalból, mérlegeléssel állapította meg, figyelemmel a másodfokú tárgyaláson való részvételre, valamint az

alperes által előterjesztett csatlakozó fellebbezés (ellenkérelem) terjedelmére is.

Budapest, 2015. február 25.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző